

Розділ 1

НАСТАЛИ ХОЛОДИ

Гав'яз Пеппер поглянув на друзів — веселу компанію привидів, що скупчилися перед каміном у бібліотеці. Вони тісенько примостилися поруч із виблисками помаранчевого сяйва, намагаючись зігрітися. До Бартоншира прийшла зима, і — як завжди о цій порі року — в Старкрос-холі було холодно, як на Північному полюсі.

Гусак Габріель, у якого аж дзьоб тремтів, закутався в картатий шотландський

плед і гортав сторінки рекламної брошури агенції «Сонячні подорожі». Заєць Валентин дрижав, примостившись на грілці, — він натягнув на себе одразу три светрики, які позичив у плюшевих ведмедиків. Хом'ячок Мартін сховався в пухнастому капці і їв там імбирне печиво з найвищим вмістом прянощів. Орlando — мавпеня елизаветинської епохи — заліз разом з найкращими ложечками зі своєї колекції до вовняної шкарпетки і підстрибував

у ній. А посеред усієї цієї компанії сиділа неповторна, як сніжинка, Вініфред Клементина Віолета Арамінта Пеппер — спадкоємиця Старкрос-холу.

Якби випадковий перехожий зазирнув того п'ятничного пообіддя крізь покриті памороззю шибки, то помітив би лишень маленьку дівчинку, яка затишно примостилася біля каміна. Та Вінні Пеппер ніколи не лишалася на самоті. На території маєтку її завжди супроводжувала весела зграйка привидів. Улюбленці — добрі привиди хатніх тваринок її предків — дріботіли коридорами Старкрос-холу впродовж багатьох століть, доглядали Пепперів і постійно потрапляли в пригоди. А тепер і Вінні долучилася до почесних членів ООП (Організації Об'єднаних Привидів), нехай навіть вона була людиною, ще й цілковито живою — через це дівчинка

почувалася дуже по-особливому. Та головне те, що до цієї невидимої зграйки друзяк належав і її власний песик-привид і найкращий друг назавжди Гав'язик Пеппер.

Гавчик примостився біля підвіконня й уважно роздивлявся Вінні. Дівчинка, яка нарешті повернулася зі школи, сиділа освітлена полум'ям, загорнута в кілька затишних шарфіків і дмухала на пальці, щоб зігрітися. Песик отак дивився і думав про те, як сильно він її любить. Гавчик любив Вінні більше за всі тарілочки-фризбі, велосипедні колеса та коров'ячі коржі на світі, навіть більше за білочок та кісточки. Вони завжди були разом — як чай з тостом, полуниця з вершками, картопля фрі з кетчупом. Вінні була для нього наче поливка для пряника, наче яблуко для пирога, і він ніколи й нізащо не стомлювався захоплюватися нею.

— Гавчику, ти щось хочеш? — повернулася до нього Вінні, відчуваючи на собі сяйливий погляд песика.

— Він завжди отак робить, — захихотів Валентин.

— Немов цуценятко закохане, — усміхнувся Габріель, навіть не відволікаючись від читання.

— Та він і є цуценятко закохане. Гарненьке-дурненьке гавкало, — муликав собі під носа Орландо, стрибаючи у своїй шкарпетці до Гавчика.

Він охопив малесенькими мавпячими рученятами песикову лапу й щосили стиснув.

Хом'ячок Мартін підвівся в капчику й віддав честь.

— Гавчик просто виконує свій обов'язок Улюбленця. І він у цьому справжній профі. Так тримати, друже.

— Дякую, Мартіне, — гавкнув Гавчик і помахав хвостом. — Я постараюся.

Песик потрюхикав не прикритими килимом мостинами та сховав голову Вінні під руку.

— Гавчику, мене це цілком влаштовує, — промовила Вінні, в якій від холоду аж зуби торохкотіли. Вона міцніше загорнулася в шарфік

і здригнулася. —

Бр-р-р. Щось сьогодні тут такі протяги, помітили?

Вінні покла-ла в камін ще одне поліно

